

СЪДЪРЖАНИЕ

ПРОЛОГ	11
ПРЕДИСТОРИЯТА.....	16
„ЛИОТЕ“ и „РАЗЦЕПВАЩ ФАКТОР“	24
Глава I. „ЯСТРЕБЪТ НА ЯСТРЕБИТЕ“... АНГЛИЯ ИМА ВЕЧНИ ИНТЕРЕСИ	35
Глава II. ЩАБ КВАРТИРАТА НА МИ-6 – ЛОНДОН	43
Глава III. СПУСКАНЕТО НА ЖЕЛЯЗНАТА ЗАВЕСА – КРАТЪК ПОГЛЕД КЪМ ПЕРИОДА 1945–1960 г.....	46
Глава IV. „ВАНО“ – ЗАВРЪЩАНЕ ОТ МИНАЛОТО!	50
Глава V. „ЗЛАТНАТА КОКОШКА“ НА АМЕРИКАНСКОТО РАЗУЗНАВАНЕ – РАЖДАНЕТО НА АГЕНТ АЛИС	58
Глава VI. „ЗАДНИК С МУСТАЦИ“ – КРЕМЪЛ, ФЕВРУАРИ 1948 г	66
Глава VII. „С НАШИТЕ ПАРИ ДОКАРАХМЕ КОМУНИСТИТЕ НА ВЛАСТ“.....	71
Глава VIII. ОЩЕ ЗА СКРИТАТА ИСТОРИЧЕСКА ОБСТАНОВКА ПРЕЗ ТЕЗИ ГОДИНИ	74
Глава IX. ОТГОВОРЪТ НА АЛЪН ДЪЛЕС – НОЕЛ ХАВИЛАНД ФИЛД.....	78
Глава X. ГРАМИ: ВАШИНГТОН – МОСКВА – ЛОНДОН – ВАРШАВА	90

Глава XI. РАЗМИШЛЕНИЯТА НА СВЯТЛО.....	92
Глава XII. НАЧАЛОТО НА „РАЗЦЕПВАЩ ФАКТОР”	96
Глава XIII. ИЗПЪЛНЕНИЕТО НА „РАЗЦЕПВАЩ ФАКТОР“	99
Глава XIV. МИТАРСТВАТА НА НОЕЛ ФИЛД	101
Глава XV. ЕРИКА МАРГАРЕТ ТЕРЕЗА ГЛЕЙЗЪР.....	109
Глава XVI. ПРОЦЕСИТЕ – БЪЛГАРИЯ, РУМЪНИЯ И АЛБАНИЯ..	113
Глава XVII. ПРОЦЕСИТЕ В УНГАРИЯ, ЧЕХОСЛОВАКИЯ, ПОЛША И ИЗТОЧНА ГЕРМАНИЯ.....	123
Глава XVIII. „ШПИОНИНЪТ НА ХХ ВЕК“ – ХАРОЛД АДРИАН РЪСЕЛ, КИМ ФИЛБИ	130
Глава XIX. ОПЕРАЦИЯ „ГОЛГОТА“ – МИТ И РЕАЛНОСТ	136
Глава XX. БРЮКСЕЛСКО КАФЕ – ОБРАТНО КЪМ НАЧАЛОТО... МАЙ 2014 ГОДИНА – 13:30 ЧАСА	142
ЕПИЛОГ	144
„НОН ПЕЙПЪР“	144
БЛАГОДАРНОСТИ	152

Тайните операции,
които промениха света

Откъс от книгата

ген. Тодор Бояджиев

*„...няма нищо покрито, което да не се открие,
и нищо тайно, което да не се узнае.“*
(Евангелие на Матей 10:26)

*„...за всяка празна дума, която кажат човеците,
ще отговарят в деня на съда.“*
(Евангелие на Матей 12:36)

*„...колко истина може да понесе обществото и може ли да съществува
без тайни?“*
(Философското „колебание“ на Джулиан Асанж,
Уикилийкс)

ЛЯТОТО НА 1912 ГОДИНА

Няколко месеца след като във Фес е подписан договорът, с който Мароко се превръща във френски протекторат, а Рабат е обявен за столица.

Командващият френските сили маршал Луи Юбер Лиоте решава да отиде на първата си официална аудиенция в двореца на султан Абд ал-Хафид, който проформа продължава да е „държавен глава“.

От щабквартирата до двореца маршал Лиоте и свитата му се движат под палещите лъчи на африканското слънце. Жегата е непоносима.

В един момент Лиоте се обръща към адютанта си:

- Искам тази алея да се засади с палми – от щаба до двореца.
- Но... Маршале, те ще дадат сянка едва след петдесет години.
- Затова започвайте да ги засаждате веднага!

С тази заповед маршалът остава в историята.

*

Четвърт век по-късно, на 29 октомври 1939 г., в щабквартирата на английското разузнаване МИ-6 утвърждават нормативния документ, сложил началото на една от най-секретните и най-продължителните тайни операции в световната история. Кодовото ѝ наименование е „Лиоте“, а основната цел – разпад на СССР в рамките на 50 години. На заглавната страница на документа британският министър-председател е написал – „Не подлежи на огласяване преди 2015 г.“.

Френският маршал си отива от белия свят през 1934 г. и то като почетен френски академик, член на Сорбоната. Очевидно неговите палми все още не са дали плътната сянка, която той е пожелал.

Операцията, наречена с неговото име, без да има и грам френско участие, дава своите плодове през декември 1991 г. – със „закъснение“ само две години от първоначално планирания срок. Държавата, която съществува 73 години

като Съюз на съветските социалистически републики – СССР, изчезва от политическата карта на света.

*

Десет години след англичаните, през 1948 г., в главата на бащата на модерното американско разузнаване Алън Дълес се ражда идеята за нова, подобна, дълготрайна тайна операция – „Разцепващ фактор“. Тя трябва за 40 години, без да започва нова унищожителна война, да доведе до разпада на СССР и на цялата „социалистическа общност“. И при нея „закъснението“ е само с една-две години.

*

Остава да видим колко години ще са необходими на руската операция „Голгота“ (ако наистина има такава, а не е художествена измислица) чрез „перестройка“ да унищожи изродилия се комунизъм, да докара „дивия капитализъм“ и да изпрати социализма в миналото... или... в бъдещето. Според писанията операцията също е разчетена на 50 години.

Половината от тях изминаха и две трети от „целите“ вече са реалност...

За всичко това, за тази „История инкогнита“, уважаемият ЧИТАТЕЛ ще научи от моята книга.

АВТОРЪТ

ПРОЛОГ

Брюкселско кафе – май 2014, 7:30

...преди свиканото по спешност заседание за
подготовка на доклад за положението в Украйна...

Необичайно за този ранен час в кафе-клуба в сградата на Европейската комисия в сърцето на Брюксел бе наистина оживено. Обикновено това се случваше най-рано след десет, когато започваше истинският работен ден на европейската бюрократична машина. Но днес случаят бе по-особен. В осем трябваше да започне свиканото по спешност извънредно заседание на Пи Ем Джи – Политико-военната група експерти на Европейския съюз (PMG – Politico Military Group). Без отлагане трябваше да се формулира позиция за доклад на Комитета за политика и сигурност (PSC – Political and Security Committee) за Украйна, предназначен за предстоящото заседание на министрите на външните работи на страните от Европейския съюз – Съвета за външните работи (FAC – Foreign Affairs Counsel).

На една от големите централни маси, случайно или не, любопитните журналисти, които очевидно все още си доспиваха или си седяха в своето кафене в сградата на Комисията, биха открили експертите на Пи Ем Джи от България, Англия, Франция, Германия и Полша. Компанията на пръв поглед можеше да изглежда и не съвсем традиционна, но все пак това бяха експерти, повечето военни, а не политици.

Думата бе взел Александър Мечев – българският експерт, и по активното му жестикулиране си личеше, че няма да я отстъпи току-така.

– Скъпи колеги, за да изразим позиция по това, което се случи на Майдана в Киев, и това, което се вари в Крим и в Източна Украйна, мисля, че трябва да се върнем осемдесет години назад и да си припомним началото на операция „Лиоте“, седемдесет години назад и раждането на „Разцепващ фактор“, и двайсет години назад, когато се появиха първите спекулации за операция „Голгота“. Ако се опитаме да намерим общия знаменател на тези, продължили да се развиват с десетилетия активни мероприятия на английското,

американското и руското разузнаване, се налага един очебиен извод: „Духът е изпуснат от бутилката!“.

– Алекс, ще те прекъсна – вмъкна се в започващата дискусия англичанинът, полковник Ричард Макбърд. – Доколкото спомена руската операция „Голгота“, искам да дам на колегите малко информация, тъй като едва ли са чували за нея. Първите писания за тази „операция“ се появили някъде в 1993–1994 година, и то не като „изтичане“ на разузнавателна информация, а под формата на „мемоарна повест“ на руския разузнавач писател Михаил Петрович Любимов, публикувана в особено популярното по това време руско списание „Огоньок“.

– Ричард, прощавай, но ти ме прекъсна – отново взе думата българинът. – Това, което исках да подчертая и мисля, че е важно, е, че тези операции вече са извън контрола на специалните служби. Те живеят своя самостоятелен живот и продължават да се самовъз-произвеждат с насоките и целите, заложили в тях още през трийсетте, края на четирсетте и осемдесетте години на миналия век. И най-важното е, че никой няма интерес и не се опитва, а и едва ли ще успее „да върне духа в бутилката“. И ако приемем това за реалност и даденост, сигурно по-лесно ще стигнем и до отговора какво предстои.

– Така. Кой е Любимов?– попита Макбърд и продължи: – Това е един талантлив руски разузнавач, работил срещу нас на наша територия, в Лондон, през шейсетте години на миналия век. Поддър-жаше толкова много връзки и в парламента, и в аристократичните среди, че беше трудно да се филтрира къде и в кои случаи настъпва закона. Стигна се до решение, след като не можем да го уличим с конкретни доказателства, да го обявим за нежелан – „персона нон грата“. Направихме му услуга. Върна се в Москва и го изстреляха на генералска длъжност – началник на английския отдел. Но „очарователният Майк“, както го бяха кръстили в МИ-5, сам си определи бъдещето. Както казвате вие, българите, „шило в торба не стои“. Знаеш, че няколко години бях заместник-военен аташе в посолството ни в София. За пореден път Любимов се влюби в една красива рускиня и реши за втори път да се развежда. Да, ама в руското разузнаване приемат не повече от един развод. И Крючков директно му заяви: „Или генералски пагони, или предсрочно пенсиониране!“. Верен на себе си, той избра второто и разузнавачът Любимов се „прероди“ в популярния писател Любимов. Ако не бъркам, в момента Холивуд снима в Санкт Петербург филм по негов сценарий. Така че, уважаеми

български приятелю, кое е истина и кое е мит в споменатите от теб операции, аз поне не се наемам да кажа.

– Ричард, няма да започвам поне засега спор с теб, защото след малко трябва да влизаме в залата. Ще ти предложи само да направиш опит да прочетеш във вашия архив секретния меморандум 2279/НВ от 17 февруари 1959 г. и предхождащият го меморандум № 5736/G от 28 октомври 1939 г. Отсега мога да ти кажа какъв ще бъде отговорът, който ще получиш – „Документите са закрити до 2020 г.“. Но мога да те уверя, че аз съм държал тяхно копие в ръцете си – завърши с прозиращо самочувствие Мечев.

Немският експерт Гюнтер Бауер се включи в започналата схватка:

– Кое в операция „Голгота“ е истина и кое художествена измислица, която обаче се реализира в Украйна 20 години след написване на книгата, е трудно да се каже. Аз поне по-скоро съм склонен да го приема като романизиран вариант на добрия анализ на един очевидно способен руски разузнавач, който познава в детайли кухнята на руското разузнаване, който познава начина на мислене на руския политически елит и ни поднася свой вариант на дългосрочна прогноза, която, за съжаление, се случва пред очите ни. А по повод на другата операция, спомената от теб – „Разцепващ фактор“, съм чел интересна книга – разследване на английски журналист – Operation „Splinter factor“. И той, като Любимов, почти документално развива тезата си за тази операция, но докъде е роман и каква е истината очевидно не можем да кажем, докато не се отворят всички архиви. Но, според мен, това е утопия поне за следващото десетилетие.

– Александър правилно отбеляза, че с „Лиоте“ духът бе пуснат от бутилката. Въпреки че Юбер Лиоте е френски маршал от началото на двадесети век, Франция няма отношение към това дълго-срочно английско активно мероприятие. Англичаните са проявили остроумие да изберат неговото име за своята операция – намеси се Луи Монтан – представителят на Франция. – Днес този процес вече е неуправляем – продължи той. – Но трябва да се внимава докъде може да се натяга пружината. Русия е фактор, който не трябва да се подценява. Американците отиват твърде далече в санкциите си. Франция не приема натиска над банковата си система, за да се спре производството на вече договорените кораби клас „Мистрал“ за Русия. „Приятелското“ разузнаване излиза от рамките на допустимото. И ако отчитаме фактора „Уикилийкс“ и „Сноудан“, може да се окаже, че Гюнтер,

нашият немски колега, не е прав в прогнозата си. Може да стане така, че и тези свръхсекретни документи да станат публично достояние, не защото правителствата ще решат така, а защото ще се намерят последователи на Асандж и Сноудан, които ще го направят.

Полякът Владислав Валенса подкани компанията:

– Трябва да влизаме в заседателната зала, но ще кажа само две изречения. За всички вас е очевидно, че това, което става по руско-украинската граница, ние, поляците, не можем да приемем по никакъв друг начин, освен като сериозна потенциална заплаха за Република Полска. В исторически план много пъти сме изживявали руската заплаха за суверенитета на нашата държава и сме силно критични към политиката на Путин. Но в същото време за нас представлява тревога и проявата, и то доста осезателно, на духа на Бандера. Ако някой вижда в изповядваната от него и от последователите му философия рефлексия на Хитлеровия фашизъм, искам да ви напомня, че Бандера прегръща тази идеология преди немския фюрер и че тя винаги е съдържала и силен антиполски елемент.

Заключителния коментар все пак направи французинът:

– От край време не е тайна, че и ние търсим промишлени секрети в Щатите, а и американците са не по-малко активни в Париж. Факт е, че и ние, и те сме обявявали наши дипломатически представители като „нежелани персони“. Но някои неща надхвърлят рамките на допустимото. Трудно е да приемем като нещо „нормално“ изтеклата в Уикилийкс грама на бившия държавен секретар на САЩ, уважаваната г-жа Хилъри Клинтън, до всички американски посолства, с директивата на президента Барак Обама за тотален HUMINT – агентурно разузнаване, с включване на целия дипломатически състав. Или разкритията за Политическата директива 20 (Policy Directive 20) от октомври 2012 г., също на американския президент, документ на осемнадесет страници, огласен от Сноудан, с който се разпорежда на ръководителите на американските специални служби да изготвят подробен списък с цели в други държави, без разграничение на врагове, противници, конкуренти, приятели и съюзници, за **кибератака**. Не защита от, а атака с кибернетични средства! Това не може да се приеме като допустимо, особено в рамките на „приятелското разузнаване“! Нито провеждането на тотално подслушване, без ограничение дори за най-близките съюзници като канцлера Ангела Меркел! След като стигнахме дотам да гоним резидентите на най-близките си

съюзници, очевидно сме вече до точката на насищане и това сериозно влияе на ефективността на общите усилия по въпроси от взаимен интерес. Но да вървим да обсъждаме ситуацията в Украйна и какво следва да се прави по-нататък.

ПРЕДИСТОРИЯТА

1 януари 1912 г.

На този ден, в 6:30 часа сутринта, в скромната къщичка на войводата от Преображенското въстание Лефтер Русинов Мечев, съпругата му Стана Шивачева го дарява с втора дъщеря – Мара. Първата – Надежда, кръстена така с надеждата, че родното Малко Търново все някога и, дай Боже, скоро ще бъде отново част от Оте-чеството България, е на две години. Решават бебето да носи името на бабата на Лефтер, която го е отгледала от малък като пълен сирак и все още има сили да помага. А тя и бабува при раждането. Малката Мара се появява на бял свят с дълга, руса, къдрава косица и от малка започват да ѝ казват Марчела, защото на някого заприличала на популярна по това време дори в този малък странджански градец италианска киноактриса с това име. И то ѝ остава за цял живот.

А Търново все още е в Турско...

В същия ден, месец, година и час, но там часовникът показва 9:30 часа, защото е в Индия, в щата Пенджаб, в град Амбала, и е на хиляди километри от Малко Търново, в къщата на отговорния служител на британската корона и висш чиновник в гражданската администрация на английската колония, сър Хари Сент-Джон Филби, съпругата му Дора ражда първородния им син Харолд Адриан Ръсел Филби. А таткото му дава псевдоним – „Ким“, както се казва

малкият разузнавач от книгата на Ръдиард Киплинг, който му остава за цял живот. Светът и днес го знае като Ким Филби – „Шпионинът на XX век“. Това определение е не на който и да е, а на самият Алън Фостър Дълес – бащата на модерното американско разузнаване.

До тридесет и третата ми година тази дата за мен бе само рожденият ден на майка ми и никога не бих си помислил, че в нея може би е кодиран знак на съдбата. Разбира се, че като професионалист, стъпил на разузнавателното поприще веднага след завършване на висшето си образование и вече с натрупан десетгодишен опит, половината от който придобиван на територията на „главния враг“ – Съединените американски щати, аз знаех много добре кой е Ким Филби. Никога обаче не ми бе минавала мисълта, че той и майка ми са пълни астрални близнаци, че аз ще се срещна някога с този човек, че той ще се запознае с родителите ми, че при всяко едно от идванията си в България ще държи да се види със своята „близначка“ и че този факт много или малко ще има своето място в развитието на нашите отношения далече над чисто служебните контакти. Всичко това съм описал в книгата си „Ким Филби – Разузнавачът – Човекът“, посветена на стогодишнината на тази знаменателна за мен дата – раждането на двама скъпи на сърцето ми хора.

И тъй като започвам нова книга, без да съм фаталист и без да вярвам в окултни науки и в нумерология, не мога да не спомена още една дата – 1 януари 1915 г. Тази дата, точно три години след раждането на майка ми и на Ким Филби, е свързана с един ТРЕТИ – ЛОШИЯТ герой на новата ми книга. Очевидно това е случайно съвпадение, но то също, макар и не пряко, има отношение към мен и семейството ми и е свързано с трагичната смърт на големия брат на баща ми.

На 1 януари 1915 г. на територията на Руската империя, в малкото селце Медина до град Збараш (Украйна), се ражда Изак Флайшфарб. Известен още като Исаак Лихщайн – полски евреин, приел след брака си фамилията на съпругата и станал Йосиф Святло, който стига след години до зам.-директор на X управление на службите за сигурност на Република Полска – Urząd Bezpieczeństwa. А се появява в нашия роман поради факта, че се превръща в най-успешния американски агент, известен под псевдонима Алис, и в моята история, макар и задочно, се сблъсква с Ким Филби.

Но всичко по реда си...

Пиша това въведение към новата си книга „Тайните операции, които промениха света“, защото всичко започна с Ким Филби.

(В книгата „Ким Филби в спомените на генерал Бояджиев“ – 2012 г.) има следните редове: „...18 септември – 1975 г., застава Резово, Граматиково, вечеря и нощуване в ловен дом „Аркутино“.

Тази екскурзия беше изцяло по желание на Ким. Той помнеше радушния прием, който му бяха оказали граничарите преди две години, а поиска да види и родното село на баща ми в Странджа. Посещението в заставата мина без агне (все пак не беше май, а септември) и без домашната мастика на готвача.

За мен особено впечатляващо бе посещението ни в Граматиково, най-вече заради един епизод, за който и до днес нямам категорично обяснение и отговор.

По това време още нямах къща в Граматиково и никой от рода ми не се беше завърнал в селото, както това стана по-късно. На площада обаче вече се издигаше паметникът на големия брат на баща ми – Илия Бояджиев. Той беше заслужил тази чест като ръководител в Странджа на първото антифашистко въстание през септември 1923 г. и като един от създателите на горските кооперации в България и на кооперативното движение още през 30-те години на миналия век.

Разбира се, основната причина беше трагичният му край през 1949 г., когато като един от основните обвиняеми по процеса срещу Трайчо Костов е убит още по време на предварителното следствие.

През 1956 г. бе реабилитиран посмъртно. Тогава му издигнаха паметник и кръстиха новопостроения корабостроителен и кораборемонтен завод в Бургас на негово име.

Разказах тази история на Ким.

Неговата реакция бе само едно изречение, но за мен то имаше шок ефект.

„He was a Great man“¹.

Не можеше да бъркам. Глаголната форма, която използва, беше именно тази, а не „бил е“. В момента даже не можах да реагирам.

¹ „Той беше велик човек!“

Дойдох на себе си едва вечерта в ловния дом в местността Аркутино, където останахме за вечеря и сън. Помня, че Ким сам събираше съчки в гората и сам разпали камината. Вече около масата събрах смелост и го запитах как да разбирам фразата му „беше велик човек“.

Ким се усмихна някак си тъжно и почти извинявайки се, отговори, че има неща, за които не може да говори. Последва мълчание, след което стана нещо почти толкова емблематично за мен, като „изпуснатата“ фраза пред паметника на чичо ми. Ким вдигна тост за светлата памет на „героите на България“.

Никога повече в разговорите ми с Ким не посмях да се върна на този въпрос. През годините, когато се появили хипотези, че архивите на суперполиция Никола Гешев са стигнали до бюрото на шефа на антисъветския отдел на английското разузнаване Ким Филби, започнах да мисля, че може би именно така Ким е попаднал на личността на чичо ми.

Истината обаче е, че Ким сам се върна на темата някъде около 25 септември 1975 г. в „тайната“ резиденция на българското разузнаване, скрита в сърцето на Родопите, в една изключително красива местност със стотици декари ливади и гори, със свои сърнички и елени, които не се бояха от редките и много специални посетители на това изключително място, дошли от различни краища на света, но свързани по един или друг начин с българското разузнаване. Именно там бяхме настанени и ние и от това място се наложи да ме карат с линейка в болницата в Смолян, като Ким неотлъчно бе около мен през тези петнайсетина критични часа.

Няколко дни по-късно седяхме в двора на вилата на орнитолозите – приятелите на дивите птици (това бе официалната табела на входа на тази резиденция), и слушахме новините на БиБиСи. Ким обикновено с това започваше деня, палейки цигара от цигара от любимите си, нискокачествени, безфилтрови цигари марка „Димок“, за които твърдеше, че са най-близки до любимите му френски „Голоаз“.

По всяка вероятност, под влияние на здравословния ми инцидент, сполетял ме преди няколко дни, който очевидно сериозно го бе разтревожил, без никаква връзка с предишния ни разговор за световните новини, отново с леко „извинителен“ тон Ким започна:

„Тодор, ти ме запита нещо и аз не ти отговорих. И сега не мога да ти кажа нищо конкретно, но много е възможно след години, когато мен няма да ме има, но ти сигурно все още ще си наоколо, това отново да стане тема за дискусия, и

то като „доказателство“, че понякога съм „спестявал“ истината и не съм информирал по една или друга причина. Ако се случи, знай, че това не е така. Просто в нашата професия понякога информацията се използва не по начина, по който си очаквал. И това въобще не зависи от теб!“

В този момент тези думи за мен звучаха толкова необяснимо, колкото репликата му във връзка с брата на баща ми: „Той беше велик човек.“ Те придобиват истинския си смисъл само в контекста на тази книга, която държите в ръцете си.

След това изпреварващо отклонение ще продължа с цитата си от книгата, посветена на Ким Филби, но ще се върна на този случай по-нататък, с развитието на действието в моя „мемоарен роман“.

„...Много години по-късно попаднах на книгата Operation „Splinter Factor“ (разцепващ, разединяващ, разбиващ, разпадащ фактор), написана през 1974 г. от английския журналист Стюърт Стивън.

В моята книга ще „кръстя“ операцията „РАЗЦЕПВАЩ ФАКТОР“, защото мисля, че това име най-добре отразява целите ѝ.

Книгата на Стивън е плод на задълбочено изследване и е опит да се разкрие най-успешното активно мероприятие, провеждано съвместно от американското и английското разузнаване – ЦРУ и МИ-6, замислено и ръководено от Алън Дълес и целящо откъсването на страни от Източна Европа от влиянието на Съветския съюз. Един от основните изводи, които се налагат, е, че шумните процеси срещу Ласло Райк в Унгария, Рудолф Слански в Чехословакия, Трайчо Костов в България и Владислав Гомулка в Полша са елементи от тази крупна операция.

Ако всичко това е така, просто е нямало как Ким Филби да не знае за тази операция. По това време той вече ръководи отдела на английското разузнаване за работа срещу СССР и народните демокрации – Източния блок, отговаря за координиране на действията с американското разузнаване, представлява МИ-6 във Вашингтон. Няма начин като руски разузнавач той да не е информирал, и то подробно, своевременно и многократно Москва.

Възниква въпросът: защо руснаците са се хванали на въдицата на Алън Дълес и не само са иницирали, но и активно са контролирали провеждането на всички тези процеси в Източна Европа?

Логичният отговор е само един. Процесите са обслужвали политическите планове и интереси на Йосиф Висарионович Сталин и на съветското партийно

и държавно ръководство. Те не са се „хванали“ на активното американо-английско мероприятие. Напротив. Те са използвали тази схема в свой интерес и за свои цели по един чудовищен начин, довел до „съдебното“ екзекутиране на стотици висши партийни кадри на „съюзниците“, за да не допуснат появата на каквото и да е самостоятелно мислене в ръководния елит на сателитите.

Справедливостта изисква историята да отговори.

Това трябва да стане и може да започне с нов и пълен прочит на делото на Ким Филби в архивите на руското разузнаване и на вече несъществуващата КПСС. Там трябва да има следа от предупрежденията на Филби за операцията Splinter Factor. И ако това е така, тогава историците ще трябва наистина да потърсят отговорите на възникващите въпроси.

Историята е длъжник на истината и справедливостта.

Чудех се защо книгата на Стюърт Стивън не е видяла бял свят на нашите славянски езици. Мисля, че за себе си прозрях отговора сега, когато пиша моята книга за Човека Ким Филби и отново преосмислям някои факти, но на базата и на новопридобитата през годините и събитията информация.

Отново Ким, 13 години след смъртта си, ми помага да видя истината, която е трябвало да прозра още тогава, в Граматиково, пред паметника на чичо ми.

Да се надяваме, че някой ден ще се отворят архивите на тайните служби на новите ни приятели и партньори, а и на старите ни съюзници.

Тогава много дълго крити сензации ще станат достояние на обществото.

Защото очевидно е вярно определението, че „в разузнаването не всичко е така, както изглежда“!

Горната извадка се появи на монитора на моя компютър преди три години. Идеята за настоящата книга ме обсеби още тогава, но първо трябваше да напиша книгата си „Разговори за разузнаването“. Това ми отне две години, но не спря процеса на търсене, ровене, изследване по темата за операциите „Лиоте“ и „Разцепващ фактор“. Затова и последната глава в „Разговори за разузнаването“ е посветена на това, което вече изцяло е завладяло времето ми.

Ето я със съкращения и тази последна глава „Лиоте“ и „Разцепващ фактор“ от „Разговорите...“